Κυριακή της Σαμαρείτιδος (Αγ. Ιωάννης Χρυσόστομος)

Categories : ΘΕΟΛΟΓΙΑ

Date : 31 Μαΐου, 2013

Σήμερα ὁ Χριστὸς διαλαλεῖ σὲ μᾶς τοὺς ἄθλους τῆς Σαμαρείτιδος καὶ πρέπει τὸ φτωχὸ πλοιάριο τοῦ λόγου μου νὰ διαπλεύση τὸ πέλαγος τῶν κατορθωμάτων της. Βλέπω τὴν πίστη της καὶ θέλω νὰ φτιάξω τὸ ἐγκώμιό της καὶ μαζί σας νὰ ἐπαινέσω τὴν φτωχιὰ καὶ τὴν πλούσια, τὴν πόρνη καὶ τὴν ἀπόστολο, τὴν ἄσωτη καὶ τὴν πιστή, τὴν πολύγαμο καὶ πολυδύναμη, αὐτὴ ποὺ πολλοὺς ἐμόλυνε καὶ ποὺ τὸν μονογενῆ γιὸ τοῦ Θεοῦ ὑπηρέτησε. Αὐτὴ ποὺ μολύνθηκε καὶ καθαρίστηκε, ποὺ δίψασε κι ἐπιθύμησε νερὸ ζωντανό, καὶ κληρονόμησε τὰ νάματα τῆς χάρης τοὐρανοῦ.

Τί λέει ὁ Εὐαγγελιστὴς Ἰωάννης ποὺ βροντερὰ φανέρωσε τὰ ἄρρητα μυστήρια; Φτάνει ὁ Ἰησοῦς σὲ μιὰ πόλη τῆς Σαμαρείας, ποὺ λέγεται Συχάρ, καὶ στὸ μέρος ποὺ ὁ Ἰακώβ ἔδωσε στὸ γιό του τὸν Ἰωσήφ. Ἦταν ἐκεῖ τὸ πηγάδι τοῦ Ἰακώβ, κουρασμένος λοιπὸν ὁ Ἰησοῦς ἀπὸ τὴν ὁδοιπορία κάθισε πάνω στὸ χεῖλος τοῦ πηγαδιοῦ. Ἦταν ἡ ἕκτη ὥρα περίπου. Ἦρθε μιὰ γυναῖκα ἀπ’ τὴ Σαμάρεια νὰ βγάλη νερό. Τῆς λέει ὁ Ἰησοῦς, δός μου νὰ πιῶ. Οἱ μαθηταί του εἶχαν φύγει στὴν πόλη γιὰ ν’ ἀγοράσουν τρόφιμα. Κουρασμένος ὁ Ἰησοῦς.

Τί λέει λοιπὸν ὁ Ἠσαΐας ὁ προφήτης; Ὁ Θεὸς, ὁ μέγας δὲν θὰ πεινάση, οὔτε θὰ διψάση οὔτε θὰ κοπιάση. Οὔτε τὸ βάθος τῆς σοφίας του θὰ βρεθῆ. Ἀλλὰ καὶ ὁ εὐαγγελιστὴς Ματθαῖος γράφει γι’ αὐτὸν στὸ εὐαγγέλιό του: Κι ἀφοῦ νήστεψε σαράντα μέρες καὶ σαράντα νύχτες ἔπειτα ἐπείνασε. Ἔτσι κι ὁ Εὐαγγελιστὴς Ἰωάννης ὅπως ἄκουσες πρὶν ἀπὸ λίγο λέει. Κουρασμένος ὁ Ἰησοῦς ἀπὸ τὴν ὁδοιπορία κάθισε στὸ χεῖλος τοῦ πηγαδιοῦ.

Ἦταν ἡ ἕκτη ὥρα τῆς ἡμέρας. Ὁ ἕνας λέει ὅτι ἐπείνασε, ὁ ἄλλος ὅτι ἐκοπίασε κι ὁ προφήτης Ἠσαΐας ἐμπνευσμένος ἀπὸ τὸ ἅγιο Πνεῦμα δηλώνει ὅτι ὁ Θεὸς ὁ μέγας οὔτε θὰ πείναση, οὔτε θὰ διψάση, οὔτε θὰ κοπιάση. Οὔτε θὰ βρεθῆ τὸ βάθος τῆς σοφίας του. Πῶς θὰ γίνη δυνατὸ νὰ διασωθῆ ἡ ὁμοφωνία τῶν Εὐαγγελίων καὶ τῆς προφητείας; Ἐπειδὴ ἡ οἰκονομία τοῦ μεγάλου Θεοῦ οἰκονομήσε γιὰ τὸ Σωτῆρα μας ἕνα διπλὸ καὶ παράδοξο συνδυασμὸ Θεοῦ καὶ ἀνθρώπου κατὰ τὴν εὐχαρίστηση καὶ

τὸ θέλημά του, γι’ αὐτὸ ὁ προφήτης ἐξαγγέλλει τὴ δύναμη καὶ τὸ μεγαλεῖο τῆς θεότητας, ἐνῷ οἱ ἀπόστολοι καὶ εὐαγγελιστές δείχνουν ἀληθινὴ τὴν οἰκονομία τοῦ σώματος. Κουρασμένος λοιπὸν ὁ Ἰησοῦς ἀπὸ τὴν ὁδοιπορία καθόταν ἔτσι πάνω στὸ πηγάδι.

Ἦταν περίπου ἕκτη ὥρα. Ἔρχεται μιὰ γυναῖκα ἀπὸ τὴ Σαμάρεια νὰ ἀντλήση νερὸ καὶ ὁ Ἰησοῦς τῆς λέει· δῶσε μου νὰ πιῶ. Οἱ μαθηταὶ του εἶχαν φύγει στὴν πόλη γιὰ ν’ ἀγοράσουν τρόφιμα καὶ ἡ Σαμαρείτισσα τοῦ εἶπε· Πῶς ἐσὺ ποὺ εἶσαι Ἰουδαῖος ζητεῖς νὰ πιῆς ἀπὸ μένα ποὺ εἶμαι Σαμαρείτισσα;

Εἶναι ἀνάγκη, ἀγαπητοὶ, νὰ ἐξετάσωμε γιατὶ ὥρισε καὶ τὸν τόπο καὶ τὴν ὥρα καὶ τὴν ἀπουσία τῶν μαθητῶν. Τὸν τόπο, κάθισε κοντὰ στὸ πηγάδι· τὴν ὥρα, ἦταν περίπου ἡ ἕκτη ὥρα· τὴν ἀπουσία τῶν μαθητῶν, οἱ μαθηταὶ του εἶχαν πάει στὴν πόλη γιὰ νὰ ἀγοράσουν τρόφιμα. Γιὰ ποιὸν λόγο ἀνάφερε τὸν τόπο; Ἐπειδὴ ὑπῆρχε πνευματικὸ θήραμα πῆγε στὸ μέρος αὐτό, γιὰ νὰ τὸ συλλάβη. Δὲν βλέπεις τὶ κάνουν οἱ ψαράδες; Δὲν ἀνεβοκατεβαίνουν σὲ κάθε μεριὰ τῆς θάλασσας ἀλλὰ σ’ ὥρισμένο μέρος ποὺ ξέρουν ὅτι ὑπάρχουν ψάρια. Γιατὶ αὐτὰ πηγαίνουν περισσότερο σὲ ὡρισμένα σημεία.

Ἔτσι κι ὁ Κύριός μας Ἰησοῦς Χριστὸς, ὁ μέγας Θεὸς τῆς προφητείας, σὰν Θεὸς ἐγνώριζε, ὅτι ἐκεῖ μποροῦσε νὰ πιάση τὸ θήραμά του, τὴ Σαμαρείτισσα. Σὰν τοὺς ψαράδες ποὺ διαλέγουν τὸν τόπο καὶ ψαρεύουν ἔτσι κι ὁ Χριστὸς ἦρθε στὸ μέρος ὅπου μποροῦσε νὰ συλλάβη τὴ Σαμαρείτισσα καὶ χρησιμοποιῶνας αὐτὴ νὰ ἐπιτύχη πλούσιο ψάρεμα ἀπὸ ἀνθρώπους. Γι’ αὐτὸ ἀνέφερε τὸν τόπο. Γιατὶ ὅμως ἀνέφερε καὶ τὴν ὥρα; κουρασμένος ὁ Ἰησοῦς ἀπὸ τὴν ὁδοιπορία κάθισε ἔτσι στὰ χείλη τοῦ πηγαδιοῦ.

Ἦταν ἡ ἕκτη ὥρα περίπου. Ἄκουσε λοιπόν, ἀγαπητέ, καὶ γιὰ τὴν ὥρα. Μιὰ φτωχιὰ ἦταν ἡ Σαμαρείτισσα, ποὺ ζοῦσε ἀπὸ τὴ δουλειὰ τῶν χεριῶν της. Φτωχιά μὲ λίγους οἰκονομικοὺς πόρους, ὄχι ὅμως καὶ στὴν εὐσέβεια τῆς ψυχῆς. Ξυπνοῦσε λοιπὸν καὶ καταγινόταν μὲ τὸν ἀργαλειὸ γιὰ νὰ κερδίση τὴν ζωή της. Ἀλλὰ τὴν ἕκτη ὥρα ποὺ ὅλοι ξεκουράζοταν τότε ἐκείνη ἔπαιρνε τὴ στάμνα της καὶ τὴ γέμιζε. Ἤξερε λοιπὸν ὁ παντογνώστης Κύριος ὅτι τὴν ὥρα ποὺ οἱ ἄλλοι ξεκουράζοταν ἐκείνη ἦταν ἀπασχολημένη μὲ τὸ κουβάλημα τοῦ νεροῦ. Καὶ γι’ αὐτὸ τὴν ἕκτη ὥρα πῆγε ὁ Κύριος, τότε ποὺ ἤξερε ὅτι ἐρχόταν γιὰ νερὸ καὶ μποροῦσε νὰ συλλάβη αὐτὸ τὸ πνευματικὸ θήραμα.

Καὶ γιὰ ποιό λόγο ὁ Κύριος ἀπομάκρυνε τοὺς μαθητάς του; Τὸ Εὐαγγέλιο λέγει ὅτι οἱ μαθηταὶ του εἶχαν φύγει στὴν πόλη γιὰ ν’ ἀγοράσουν τρόφιμα. Ἡ γυναῖκα ἦταν φτωχιά καὶ ἀξιολύπητη, ὅπως προηγουμένως εἴπαμε καὶ δὲν θὰ εἶχε τὸ θάρρος ν’ ἀντικρύση τόσους πολλούς, ποὺ τριγύριζαν τὸν Ἰησοῦ. Κι ἄν ἔβλεπε τὸ ἀξίωμα τοῦ δασκάλου, τοὺς μαθητὰς γύρω-γύρω, τὸν δάσκαλο, τοὺς διδασκομένους, τὸν κόσμο, τὴν τάξη, τὸ ἀξίωμα, τὸ ντύσιμο, τὴν ἐπισημότητα θὰ ἔφευγε ἀμέσως καὶ θὰ χανόταν

τὸ θήραμα. Δὲν θὰ τολμοῦσε νὰ πλησιάση καὶ τὸ ψάρι δὲν θὰ μπλεκόταν στὰ δίχτυα, δὲ θὰ πιανόταν, θὰ ξέφευγε.

Γι' αὐτὸ ἔστειλε τοὺς μαθητὰς στὴν πόλη. Τοὺς εἶπε, πᾶτε κι ἀγοράσετε τροφές. Σεῖς πᾶτε ν' ἀγοράσετε. Ἐγὼ ἔχω ἄλλο φαγητό. Δική μου τροφὴ εἶναι νὰ κάνω τὸ θέλημα ἐκείνου, ποὺ μὲ ἔστειλε καὶ νὰ ὁλοκληρώσω τὸ ἔργο του. Σεῖς τὰ σαρκικά, ἐγὼ τὰ πνευματικά· σεῖς ἀγοράσετε, ἐγὼ σᾶς ἀπελευθέρωσα ἀγοράζοντάς σας.

Ὁ Χριστὸς σᾶς ἐλευθέρωσε ἀγοραζοντάς σας ἀπὸ τὴν κατάρα τοῦ νόμου, ἀφοῦ ἔγινε γιὰ σᾶς κατάρα, λέγει «τὸ σκεῦος τῆς ἐκλογῆς», ὁ Παῦλος. Μὲ τὸ νερὸ θέλω νὰ συλλάβω αὐτὸ τὸ πνευματικὸ ἁλίευμα. Ἔμαθες γιατὶ ἀναφέρεται καὶ ὁ τόπος καὶ ἡ ὥρα καὶ ἀπουσία τῶν μαθητῶν. Ἀνάγκη τώρα νὰ μιλήσωμε γιὰ τοῦτα.

Ἔρχεται μιὰ γυναῖκα ἀπὸ τὴ Σαμάρεια νὰ βγάλη νερό. Ἔρχεται ἡ Σαμαρείτισσα τὴν ἕκτη ὥρα ν' ἀντλήση νερό, ἀφοῦ σταμάτησε τὸ ὑφάδι της, γιὰ νὰ πάρη νερὸ τὴν ὥρα τῆς ξεκούρασης καὶ ὅπως πολλὲς φορὲς ἀνάφερα τὴν ἕκτη ὥρα. Τοῦτο γιατὶ καὶ ὅταν ἡ Εὔα πάτησε τὴν ἐντολὴ ἦταν ὥρα ἕκτη περίπου. Γι αὐτὸ καὶ Σαμαρείτισσα σώθηκε στὸ πηγάδι αὐτὴν τὴν ἕκτη ὥρα. Ἦρθε ἡ Σαμαρείτισσα ν' ἀντλήση νερὸ καὶ βλέπει τὸν Ἰησοῦ σὰν κάποιο ξένο καὶ μόνο, σὰν ὁδοιπόρο ποὺ ἤθελε ν' ἀπαλλαγῆ ἀπὸ τὸν κάματο, καθισμένο κοντὰ στὸ πηγάδι. Εἶδε ἕναν περιφρονημένο ἄνθρωπο καὶ δὲν τὸν λογάριασε καθόλου. Αὐτὸς ὅμως ὁ Θεός, ποὺ ὅλα τὰ γνωρίζει πρὶν δημιουργηθοῦν, ἀφοῦ εἶδε τὸν θησαυρὸ τῆς πίστης ποὺ ἔκρυβε ἡ γυναῖκα τῆς εἶπε «δῶσε μου νὰ πιῶ».

Ἡ πηγὴ τῆς ζωῆς, καθισμένος κοντὰ στὸ πηγάδι ζητᾶ νὰ πιῆ μὴ θέλοντας νὰ πιῆ ἀλλὰ νὰ δώση. Δῶσε μου νὰ πιῶ, γιὰ νὰ σοῦ δώσω νὰ πιῆς νερὸ ἀφθαρσίας. Γιατὶ ἐγὼ διψῶ τὴ σωτηρία τῶν ἀνθρώπων. Διψῶ ὄχι γιὰ νὰ πιῶ ἀλλὰ γιὰ νὰ ποτίσω. Μιμήθηκα τὸν πατέρα μου· λέει ὁ Θεὸς στὸν Ἀβραάμ. Δῶσέ μου τὸ γιό σου, πρόσφερέ μου τὸν Ἰσαάκ, τὸ γιό σου τὸν ἀγαπητό, τὸ μονάκριβο. Κάνε μου τον ὁλοκαύτωμα στὸ βουνὸ ποὺ θὰ σοῦ δείξω. Δὲν τὸ εἶπε αὐτό, ἐπειδὴ ἤθελε νὰ πάρη τὸ παιδὶ ἀλλὰ ἐπειδὴ ἤθελε νὰ χαρίση τὸ δικό του στὴν οἰκουμένη.

Γράφει ὁ γιὸς τῆς βροντῆς ὁ θεσπέσιος Ἰωάννης: Τόσον ἀγάπησε τὸν κόσμο ὁ Θεός, ὥστε ἔδωσε τὸ μονάκριβό του γιὸ γιὰ νὰ μὴ χαθῆ ὅποιος πιστέψη σ' αὐτὸν παρὰ νὰ ζήση αἰώνια. Δῶσε μου τὸ μονογενῆ σου γιὰ νὰ χαρίσω στὸν κόσμο τὸν ἀληθινὸ Μονογενῆ. Θυσίασε τὸ γιό σου, ὄχι γιὰ νὰ τὸν θυσιάσης ἀλλὰ γιὰ νὰ θυσιάσω τὸ γιό μου τὸν Μονογενῆ γιὰ σωτηρία τοῦ κόσμου, σὲ μιὰ θυσία ζωντανή, καλόδεχτη, ἅγια. Ὅμοια κι ἐδῶ· δῶσε μου νὰ πιῶ, ὄχι γιὰ νὰ πιῶ ἀλλὰ νὰ ποτίσω.

Καὶ τοῦ λέει ἡ γυναῖκα· πῶς σὺ ποὺ εἶσαι Ἰουδαῖος ζητᾶς νὰ πιῆς ἀπὸ μένα τὴ Σαμαρείτισσα; Δὲν ὑπάρχουν σχέσεις ἀνάμεσα σὲ Ἰουδαίους καὶ Σαμαρεῖτες. Ἡ γυναῖκα μίλησε μὲ ἀκριβεια. Σ' αὐτὰ δείχνει τὴν φιλοτιμία της ἡ πόρνη. Σ' αὐτὰ ἀποδεικνύει τὴν τήρηση τοῦ νόμου. Τέτοιο εἶναι τὸ γένος τῶν Σαμαρειτῶν. Σὲ

πορνεῖες μολύνονται καὶ μὲ τὸ νερὸ πιστεύουν καὶ νομίζουν ὅτι καθαρίζονται. Πῶς σὺ Ἰουδαῖος ζητᾶς νὰ πιῆς ἀπὸ μένα τὴν Σαμαρείτισσα. Δὲν συναναστρέφονται οἱ Ἰουδαῖοι τοὺς Σαμαρεῖτες. Τὴν ψυχὴ ὁλόκληρη τὴν κάνουν ἕνα στίγμα καὶ θαρροῦν ὅτι καθαρίζουν τὸ σῶμα.

Ἔτσι κι ἡ Σαμαρείτισσα. Τὴν ψυχή της εἶχε βουτηγμένη στὶς πορνεῖες καὶ φιλονικεῖ γιὰ τὴν πόση λίγου νεροῦ. Καὶ ὁ Ἰησοῦς δὲν τὴν ἀποστόμωσε, δὲν τῆς εἶπε ἐγὼ εἶμαι Θεὸς ἀπὸ Θεό· ἐγὼ στερέωσα τὸν οὐρανὸ καὶ θεμελίωσα τὴ γῆ καὶ φιλονικεῖς γιὰ τὸ νερὸ καὶ τὴν πόση του καὶ μάλιστα σύ, γυναῖκα μολυσμένη ἀπὸ τὶς ἁμαρτίες; Τῆς εἶπε τοῦτο· Ἂν ἐγνώριζες τὴν δωρεὰ τοῦ Θεοῦ καὶ ποιὸς εἶναι αὐτὸς ποὺ σοῦ λέει «δῶσε μου νὰ πιῶ», θὰ γύρευες ἐσὺ ἀπ’ αὐτὸν καὶ θὰ σοῦ ἔδινε νερὸ ζωντανό.

Εἶδες πῶς σιγὰ-σιγὰ τῆς ξεσήκωσε τὴν ἐπιθυμία λέγοντάς της «ἄν ἤξερες τὴ δωρεὰ τοῦ Θεοῦ και ποιός εἶναι αὐτὸς ποὺ σοῦ λέγει δῶσε μου νὰ πιῶ, θὰ τοῦ γύρευες ἐσὺ καὶ θὰ σοῦ ἔδινε νερὸ ζωντανό». Κι ἡ γυναῖκα παρατηρεῖ: Κύριε μήτε κουβὰ ἔχεις καὶ τὸ πηγάδι εἶναι βαθύ· ἀπὸ ποῦ λοιπὸν ἔχεις καὶ μάλιστα νερὸ ζωντανό; Μήπως εἶσαι σὺ πιὸ μεγάλος ἀπὸ τὸν πατέρα μας Ἰακώβ, ποὺ μᾶς ἔδωκε αὐτὸ τὸ πηγάδι, ἀπ’ ὅπου ἤπιε καὶ αὐτὸς καὶ τὰ παιδιά του καὶ τὰ κοπάδια του; Εἶχε μεγάλη φαντασία ἡ γυναῖκα γιὰ τὸν Πατριάρχη Ἰακώβ (προσέξετε μὲ ἀκρίβεια) εἶχε μεγάλο σεβασμὸ γιὰ τὸν Ἰακώβ ἡ Σαμαρείτισσα κι εἶχε μεγάλη ἰδέα γι’ αὐτὸν τὸν πατριάρχη καὶ δίκαια· γιατὶ ἦταν ὁ πατέρας τῶν δώδεκα πατριαρχῶν· γιατὶ οἱ δώδεκα φυλὲς τοῦ Ἰσραήλ κατάγονται ἀπὸ τὸν Ἰακώβ. Ἀκόμα ἐπειδὴ πάλεψε μὲ τὸ Θεὸ καὶ ἀποδείχτηκε δυνατός, ὥστε κι ὁ Θεὸς νὰ τοῦ πῆ· «Ἄφησέ με γιατὶ ἄρχισε νὰ ξημερώνη». Ὁ Θεὸς πάλευε μὲ τὸν ἄνθρωπο καὶ τοῦ ἔλεγε. Ἄφησέ με γιατὶ εἶσαι φίλος μου κι ἄρχισε νὰ ξημερώνη. Κι αὐτὸς τοῦ εἶπε· δὲν θὰ σὲ ἀφήσω ἄν δὲ μ’ εὐλογήσης.

Τί σημαίνει αὐτὸ καὶ ποιὸ τὸ νόημα τῆς πάλης τοῦ Θεοῦ μὲ τὸν ἄνθρωπο παρὰ ὅτι ἔμελλε νὰ ντυθῆ τὴν ἀνθρώπινη σάρκα καὶ τί τοῦ εἶπε ὁ Θεός; Δὲν θὰ σὲ λένε πιὰ Ἰακώβ ἀλλὰ Ἰσραήλ γιατὶ ἔδειξες δύναμη στὴ πάλη σου μὲ τὸν Θεὸ καὶ θὰ φανῆς δυνατὸς στὴν πάλη σου μὲ τοὺς ἀνθρώπους. Εἶχε λοιπὸν ἡ γυναίκα μεγάλη ἰδέα γιὰ τὸν πατριάρχη. Γι’ αὐτὸ ἔλεγε στὸν Κύριο. Μήπως εἶσαι μεγαλύτερος ἀπὸ τὸν πατέρα μας Ἰακώβ ποὺ μᾶς ἔδωσε τὸ πηγάδι κι ἤπιε ἀπ’ αὐτὸ καὶ ὁ ἴδιος καὶ τὰ παιδιά του καὶ τὰ κοπάδια του. Πρόσεξε τώρα τὴ σοφία τοῦ Κυρίου· πρόσεξε τὴν καλωσύνη τοῦ διδασκάλου.

Δὲν τῆς εἶπε «Ναί, ἐγὼ εἶμαι μεγαλύτερος ἀπὸ τὸν πατέρα σας Ἰακώβ· οὔτε τῆς εἶπε, ὅπως εἶπε στοὺς Ἰουδαίους, ἐγὼ ὑπάρχω πρὶν ἀπὸ τὴ γέννηση ὁ Ἀβραὰμ ἤ σᾶς βεβαιώνω ὅτι πολλοὶ βασιλιάδες καὶ δίκαιοι μαζὶ καὶ προφῆτες ἐπιθύμησαν νὰ δοῦν αὐτὰ ποὺ βλέπετε ἐσεῖς καὶ δὲν τὰ εἶδαν. Τίποτ’ ἀπ’ αὐτὰ δὲν λέει στὴν γυναίκα, μόνο διακόπτει τὴν πάλη τὴ σχετικὴ μὲ τὸν πατριάρχη καὶ φανερὰ κάνει τὴ μάχη ἰσχυρότερη. Γιατὶ ἄν τῆς ἔλεγε ναί, εἶμαι μεγαλύτερος ἀπὸ τὸν Ἰακώβ, γιατὶ ἐκεῖνος ἀπὸ μένα δέχτηκε τὴν εὐλογία κι ἐγὼ τοῦ τὴν ἔδωσα ἀμέσως ἐκείνη μπορεῖ νὰ

ἔπαιρνε δρόμο καθὼς δὲν θὰ μποροῦσε ν’ ἀντικρύση τέτοιο ὕψος ἀποκαλύψεων.

Τίποτε ἀπ’ αὐτὰ δὲν τῆς εἶπε, ἀλλὰ μὲ τὰ φαινόμενα κάνει τὸ πρᾶγμα σαφὲς καὶ ἀκαταμάχητο. Τῆς εἶπε καθένας ποὺ πίνει ἀπ’ αὐτὸ τὸ νερὸ θὰ διψάση πάλι· ὅποιος ὅμως πιῆ ἀπὸ τὸ νερὸ ποὺ θὰ τοῦ δώσω ἐγὼ δὲ θὰ διψάση στὸν αἰῶνα. Ἀλλὰ τὸ νερὸ ποὺ θὰ τοῦ δώσω ἐγώ, θὰ γίνη μέσα του πηγὴ νεροῦ ποὺ σκιρτᾶ πρὸς τὴν ἀθανασία. Ἀναφέρθηκαν τὰ πρόσωπα τοῦ Ἰακὼβ καὶ τοῦ Χριστοῦ. Ἀλλὰ ἄφησε τὴν πάλη γιὰ τὰ πρόσωπα καὶ στρέφεται στὴν πάλη ἀνάμεσα στὰ φαινόμενα νερὰ καὶ στ’ ἀφανῆ χαρίσματα.

Ἂν ἔλεγε «ναί, εἶμαι μεγαλύτερος ἀπὸ τὸν Ἰακώβ», ἀμέσως ἐκείνη θὰ ἔφευγε καὶ θὰ πήγαινε στὴν πόλη, θὰ ξεγλυστροῦσε πρὶν ἀπὸ τὴν ἀπάντηση καὶ πρὶν μιλήση θὰ ἔφτανε στὴν πόλη λέγοντας· τοῦτος δὲν εἶναι στὰ καλά του, εἶναι δαιμονισμένος, ἕνας τρελλός, εἶναι ἕνας ξένος ποὺ τὸν χτύπησε φρενίτης, εἶν’ ἕνας καταφρονεμένος, ἰσχυρίζεται πῶς εἶναι μεγαλύτερος ἀπὸ τὸν πατέρα μας, πιὸ πολὺ ἀπὸ ἐκεῖνον πολὺ ἔγινε πατέρας τῶν δώδεκα φυλῶν τοῦ Ἰσραήλ, ἀπὸ ἐκεῖνον ποὺ πῆρε τὴν εὐλογία τοῦ Θεοῦ, ἀπὸ ἐκεῖνον ποὺ ἀποδήμησε φτωχὸς καὶ γύρισε πλούσιος ἀπὸ οἰκονομία Θεοῦ.

Ἀλλὰ κατέβαινε στὸ ἐπίπεδο τῆς γυναίκας ὁ Χριστὸς καὶ ὑποχωροῦσε στὴν ἀδυναμία τῆς γυναίκας γιὰ νὰ τὴν ἀνεβάση λίγο-λίγο στὸ ὕψος τῶν δυνατῶν.

Ἄκουσε προσεκτικὰ τί κάνουν οἱ ψαράδες. Ρίχουν τὸ ἀγκίστρι στὴ θάλασσα κι ὅταν ἀντιληφθοῦν ὅτι πιάστηκε ψάρι, δὲν τὸ τραβοῦν πρὸς τὰ πάνω ἀμέσως, ἀλλὰ ὑποχωροῦν στὴν ἀρχὴ γιὰ νὰ καταπιῆ ὁλότελα κι ἀνυποψίαστα τὸ δόλωμα. Κι ὅταν καταλάβουν ὅτι ἔχει δεχθῆ τὸ ἀγκίστρι στὰ σπλάχνα μέσα καὶ στὸ βάθος τῆς καρδιᾶς τότε μὲ δύναμη τραβοῦν πρὸς τὰ πάνω τὸ ψάρι αὐτοὶ ποὺ πρῶτα ἦσαν ὑποχωρητικοί. Τό ἴδιο ἔκαμε καὶ ὁ Χριστὸς μὲ τὴν γυναῖκα.

Δὲν φανέρωσε σ’ αὐτὴν ἀπὸ τὴν ἀρχὴ τὴν ὀμορφιὰ τῆς θεότητος οὔτε τῆς ἔδωσε ὑποσχέσεις γιὰ μεγάλα ἀγαθά, οὔτε τῆς ἀνακοίνωσε ὅτι ἦταν αὐτὸς ποὺ ἔπλασε τὸν Ἰακώβ. Ἀλλὰ ἄναψε τὴν ἐπιθυμία τῆς ψυχῆς της, λέγοντάς της: καθένας ποὺ πίνει ἀπ’ αὐτὸ τὸ νερό, θὰ διψάση πάλι· ὅποιος ὅμως πιῆ ἀπ’ τὸ νερὸ ποὺ θὰ δώσω ἐγὼ δὲ θὰ διψάση στὸν αἰῶνα. Ἀλλὰ τὸ δικό μου νερὸ θὰ γίνη πηγὴ ποὺ σκιρτᾶ πρὸς τὴν ἀθανασία. Ἄφησε τὴν πάλη τῶν προσώπων καὶ ἦρθε στὴν ἀφθονία τῶν χαρισμάτων ἤ μᾶλλον δείχνει τὴν ὑπεροχὴ τους μέσα στὰ ἴδια τὰ πράγματα. Κι ἡ γυναίκα τοῦ λέει: Κύριε, δῶσε μου αὐτὸ τὸ νερό, νὰ μὴ διψῶ, οὔτε νὰ ἔρχωμαι νὰ βγάζω ἀπὸ τὸ πήγαδι.

Εἶδες πῶς ἀμέσως ἐπίστεψε πώς τὸ νερὸ ποὺ δίνει ὁ Χριστὸς δὲν ἐπιτρέπει τὴ γέννηση τῆς δίψας; Κύριε, δῶσε μου αὐτὸ τὸ νερὸ νὰ μὴ διψῶ οὔτε νὰ ἔρχωμαι ἐδῶ νὰ βγάζω ἀπ’ τὸ πηγάδι. Τῆς ξύπνησε λίγο-λίγο τὴν ἐπιθυμία γιὰ τὰ πνευματικὰ νάματα. Πίστεψε πώς ἦταν νερὸ ποὺ τὸ ἔπινες καὶ δὲν ξαναδιψοῦσες. Ποὺ τὸ ἔπινες καὶ ἐξαφανιζόταν τὸ χειρόγραφο τῶν ἁμαρτημάτων. Δῶσε μου Κύριε τὸ νερό, νὰ μὴ

διψῶ καὶ νὰ μὴν ἔρχωμαι ἐδῶ νὰ τὸ βγάζω ἀπὸ τὸ πηγάδι. Τῆς λέει ὁ Ἰησοῦς: Πήγαινε, φώναξε τὸν ἄνδρα σου κι ἔλα. Ἂν ἔχης σύντροφο τῆς ζωῆς σου, ἄς γίνη καὶ στὴν πίστη σου σύντροφος. Μὴν παίρνης μόνη σου τὴ δωρεὰ τῶν πνευματικῶν χαρισμάτων.

Πήγαινε καὶ φώναξε τὸν ἄνδρα σου κι ἔλα. Γι αὐτὸ ἦρθα στὴ γῆ, ὄχι γιὰ νὰ σώσω μόνο τὴν Εὔα στὸ πρόσωπο τῆς ἀειπάρθενης Μαρίας καὶ Θεοτόκου ἀλλὰ γιὰ νὰ ξανακαλέσω καὶ τὸν ἄνδρα πίσω στὸ παράδεισο μὲ τὸ πάθος μου. Πήγαινε, φώναξε τὸν ἄνδρα σου κι ἔλα.

Κι ὁ Παῦλος ὁ δάσκαλος τῆς οἰκουμένης μὲ τὴν ἴδια σκέψη γράφοντας στοὺς Κορινθίους ἔλεγε. «Ποῦ ξέρεις γυναῖκα ἄν δὲ σώσης τὸν ἄνδρα σου». Ἄς γυρίσουμε σ' αὐτὰ ποὺ μᾶς ἀπασχολοῦν. Πήγαινε φώναξε τὸν ἄνδρα σου κι ἔλα. Τότε λέει ἡ γυναίκα: Δὲν ἔχω ἄνδρα. Ἄρχισε ἡ γυναίκα νὰ ξεσκεπάζη τὶς ἁμαρτίες της. Ἄρχισε νὰ ἐξομολογῆται καὶ νὰ λέη δὲν ἔχω ἄνδρα. Καλὰ εἶπες, τῆς λέει ὁ Ἰησοῦς, δὲν ἔχω ἄνδρα. Εἶχες πέντε καὶ αὐτὸς ποὺ ἔχεις τώρα δὲν εἶναι ἄνδρας σου. Αὐτὸ τὸ εἶπες ἀληθινό.

Τί σημαίνει αὐτό; Εἶχες πέντε ἄνδρες κι αὐτὸ ποὺ ἔχεις τώρα δὲν εἶναι ἄνδρας σου. Ἡ γυναῖκα εἶχε κάμει πέντε συζύγους καὶ πέθαναν· ὕστερ' ἀπ' αὐτοὺς ἔγινε πόρνη. Γι' αὐτὸ κανεὶς δὲν ἤθελε νὰ τὴν πλησιάση σὰ νόμιμη γυναῖκα. Κι αὐτὴ μὴ μπορῶντας νὰ χαλιναγωγίση τῆς ὁρμές της, εἶχε κρυφὰ αὐτὸν ποὺ πόρνευε μαζί της. Καὶ δὲν ἦταν γνωστὴ οὔτε ἀναγνωρισμένη πόρνη, συζοῦσε κρυφά μὲ κάποιον. Ἐνόμιζε ὅτι ὁ Χριστὸς, σὰν ἄνθρωπος μποροῦσε νὰ πλανηθῆ καὶ τοῦ ἔλεγε, ὅτι δὲν ἔχω ἄνδρα. Ὁ Χριστὸς, ποὺ γνωρίζει τὰ κρυφὰ τῆς καρδιᾶς καὶ τὰ πάντα πρὶν ἀκόμη γίνουν, τῆς λέει: Καλὰ εἶπες ὅτι δὲν ἔχω ἄνδρα· ἔλαβες πέντε κι αὐτὸς ποὺ ἔχεις τώρα δὲν εἶναι σύζυγός σου. Αὐτὸ τὸ εἶπες ἀληθινά.

Τοῦ λέει ἡ γυναίκα. Κύριε, νομίζω πὼς εἶσαι προφήτης. Οἱ πατέρες μας τελοῦν τὴ λατρεία τους σ' αὐτὸ τὸ βουνὸ καὶ σεῖς οἱ Ἰουδαῖοι λέτε, ὅτι ὁ τόπος τῆς λατρείας εἶναι τὰ Ἱεροσόλυμα. Ποιὸν προφήτη ἐννοεῖς γυναίκα; Αὐτὸν γιὰ τὸν ὁποῖον ἔγραψε ὁ Μωϋσῆς· ὅτι κάποιον προφήτη σὰν κι ἐμένα γιὰ χάρη σας θὰ παρουσιάση ὁ Κύριος ὁ Θεὸς ἀπὸ τοὺς ἀδελφούς σας ἤ κάποιον ἄλλο; Αὐτὸν γυναῖκα ἐννοεῖς ὅτι ξεσκεπάζει τὰ κρυφὰ τῆς καρδιᾶς. Ἀφοῦ εἶδε νὰ γίνεται ἡ ἀποκάλυψη τῶν ἁμαρτημάτων της ἀπὸ τὸν Κύριο, διαπιστώνει· Κύριε νομίζω πὼς εἶσαι προφήτης. Ἦταν τὸ ἴδιο σὰν νἄλεγε τὴ φράση τοῦ Δαυίδ· καθάρισέ με ἀπὸ τὶς μυστικὲς ἁμαρτίες μου.

Καθόταν ὁ Θεὸς καὶ μιλοῦσε μὲ τὴ γυναίκα. Τί πολλὴ φιλανθρωπία. Αὐτὸς ποὺ κάθεται στὶς ράχες τῶν χερουβείμ συνομιλεῖ μὲ μίαν πόρνη. «Νομίζω πὼς εἶσαι προφήτης». Οἱ πατέρες μας ἔκαναν τὴ λατρεία τους σ' αὐτὸ τὸ βουνὸ καὶ σεῖς ὑποστηρίζετε ὅτι ὁ τόπος τῆς λατρείας εἶναι στὰ Ἱεροσόλυμα. Ἡ πόρνη ἀνοίγει

συζήτηση δογματικὴ κι ἀφοῦ νόμισε ὅτι ὁ Κύριος εἶναι προφήτης δὲν ρώτησε τίποτε βιοτικό. Τὸν παραδέχτηκε σὰν Κύριο καὶ δὲν ζήτησε χρηματικὴ περιουσία. Τὸν παραδέχεται Κύριο καὶ δὲν ζητᾶ τίποτα παραπάνω ἀπὸ τὴν ἐπιβεβαίωση τῆς προγονικῆς πίστης. Οἱ πατέρες μας προσκυνοῦσαν σ' αὐτὸ τὸ βουνὸ καὶ σεῖς ὑποστηρίζετε ὅτι ὁ τόπος ποὺ πρέπει νὰ προσκυνοῦμε εἶναι στὰ Ἱεροσόλυμα. Γιατὶ στὸ βουνὸ ἐκεῖνο τὸ Σώμωρ, ὁ Ἀβραὰμ πρόσφερε στὸ Θεὸ θυσία τὸ γυιό του καὶ στὰ Ἱεροσόλυμα ὁ Ἰακώβ κατεβαίνοντας στὸ Λάβαν ἀπὸ τὴ Συρία εἶδε στ' ὄνειρό του τὴ σκάλα ποὺ ἔφτανε ἀπὸ τὴ γῆ ὡς τὸν οὐρανὸ καὶ πάλεψε μὲ τὸ Θεό. Γι' αὐτὸ καὶ ἔλεγε «ὁ Θεὸς μοῦ παρουσιάστηκε στὴ Λούσα».

Γι' αὐτὸ ἡ γυναίκα καταπιάνεται μὲ δόγματα καὶ λέει: «Νομίζω Κύριε, πὼς εἶσαι προφήτης. Οἱ πατέρες μας προσκύνησαν σ' αὐτὸ τὸ βουνὸ καὶ σεῖς ὑποστηρίζετε ὅτι στὰ Ἱεροσόλυμα εἶναι ὁ τόπος ποὺ πρέπει νὰ προκυνοῦμε. Κι ὁ Κύριος ἀπαντᾶ μὲ τὴν ἀντάξια σοφία του. Ἐπειδὴ αὐτὴ τὸν θεωροῦσε Ἰουδαῖο κι ἐκείνη ἦταν Σαμαρείτισσα δὲν θέλησε ν' ἀπαντήση στὴν ἐρώτησή της γιὰ νὰ μὴ διαψεύση τὸ λόγο καὶ νὰ μὴν πεισμώση τὴ γυναῖκα. Γιατὶ δὲν ἐπιδίωκε τιποτ' ἄλλο παρὰ ἤθελε νὰ ὁδηγήση τὴ γυναῖκα στὸ δρόμο τῆς σωτηρίας καὶ γι' αὐτὸ δὲν τῆς ἔδωσε κάποια ἀπότομη ἀπάντηση, γιὰ νὰ μὴ διαψεύση καὶ νὰ μὴν ντροπιάση τὴ Σαμαρείτισσα.

Ἂν τῆς ἔλεγε ὅτι στὰ Ἱεροσόλυμα εἶναι ὁ τόπος τῆς λατρείας, ὅπως εἶχε ὁρίσει στοὺς Ἰσραηλῖτες ὁ Μωυσῆς, θὰ τὴν ἔκανε νὰ πεισματωθῆ. Ἐπειδὴ ὅπως εἴπαμε, κρατοῦσε μιὰ παλιὰ ἰδέα γιὰ τὸ ὄρος στὰ Σίκιμα, ὅτι σ' αὐτὸ εἶχε λάβει ὁ Ἀβραάμ ἐντολὴ ἀπὸ τὸ Θεὸ νὰ θυσιάση τὸν Ἰσαάκ. Κι ἄν πάλι ἀπὸ θέληση συγκαταβάσεως ἔλεγε ὅτι αὐτὸ εἶναι τὸ ὄρος καὶ καλὰ κάμετε σ' αὐτὸ τὴ λατρεία σας, πάλι θὰ ἦταν ψεύτικη βεβαίωση.

Γι' αὐτὸ ἀφοῦ ἄφησε καὶ τὰ δύο αὐτὰ καθοδηγεῖ τὴ γυναῖκα στὴν πνευματικώτερη λατρεία καὶ τῆς λέει: Γυναῖκα, πίστεψέ με, ὅτι ἔρχεται στιγμὴ καὶ εἶναι καὶ τώρα, ὁπότε οὔτε σ' αὐτὸ τὸ βουνό, οὔτε στὰ Ἱεροσόλυμα δὲ θὰ προσκυνήσουν τὸ Θεό, ἀλλὰ οἱ ἀληθινοὶ προσκυνηταὶ θὰ τοῦ ἀποδώσουν λατρεία πνευματικὴ καὶ ἀληθινή. Τέτοιους προσκυνητὰς ζητεῖ ὁ Πατέρας. Ὁ Θεὸς εἶναι πνεῦμα καὶ οἱ προσκυνηταί του πρέπει νὰ τοῦ ἀποδίδουν λατρεία πνευματικὴ καὶ ἀληθινή.

Βλέπετε διδασκαλία ἔξοχη, βλέπετε σοφία δασκάλου ἐφευρετικοῦ. Γυναίκα, πίστεψε τὸ λόγο μου. Προσέξετε πὼς οἰκοδομεῖ τὴν πίστη τῆς γυναίκας. Προσέξετε πὼς λίγο-λίγο ἀνεβάζει ἀνάλαφρα τὴν φυσή της στὸν οὐρανό. Χωρὶς νὰ λογαριάζη τὴν περιβολὴ τῆς πόρνης, γίνεται διάκονος τῆς ψυχικῆς της σωτηρίας. Γιατὶ δὲν ἦρθε νὰ καλέση σὲ μετάνοια τοὺς δίκαιους ἀλλὰ τοὺς ἁμαρτωλούς. Γιατὶ κατέβηκε στὸν κόσμο γιὰ τὸ ἀπολωλὸς πρόβατο, ἀφοῦ ἔκλινε τοὺς οὐρανοὺς καὶ ἔγινε τέλειος ἄνθρωπος, μένοντας συνάμα αὐτὸς ποὺ ἦταν, χωρὶς νὰ στερήση τὸν ἑαυτό του ἀπὸ τὸν πατρικὸ κόλπο. Γυναίκα, πίστεψέ με, ἔρχεται στιγμὴ καὶ εἶναι καὶ τώρα, ὁπότε οἱ ἀληθινοὶ προσκυνηταί, θ' ἀποδώσουν στὸν πατέρα λατρεία πνευματικὴ κι ἀληθινή.

Γιατὶ τέτοιους θέλει ὁ Θεὸς ἐκείνους ποὺ τὸν λατρεύουν. Ὁ Θεὸς εἶναι πνεῦμα κι αὐτοὶ ποὺ τὸν προσκυνοῦν πρέπει νὰ τοῦ προσφέρουν λατρεία πνευματικὴ καὶ ἀληθινή.

Δὲν περιορίζεται σὲ λόγια ἡ λατρεία τοῦ Θεοῦ, ἀλλὰ ἁπλώνεται παντοῦ ἡ ἐπίγνωση τῆς Θείας Χάρης. Δὲν οἰκειοποιοῦνται πιὰ Ἰουδαῖοι καὶ Σαμαρεῖτες τὸ σύμβολο τοῦ νόμου. Γιατὶ αὐτοὶ ποὺ προσκυνοῦν τὸ Θεὸ πρέπει νὰ προσφέρουν λατρεία πνευματική καὶ ἀληθινή. Ὄχι λατρεία μὲ ὁλοκαυτώματα ξένα ἀπὸ μᾶς, μόσχους καὶ κριάρια. Ὄχι πιὰ περιτομὴ καὶ τήρηση τοῦ Σαββάτου. Ὄχι Ναὸς τοῦ Σολομῶντος καὶ βωμὸς καὶ τράγος ἀποδιοπομπαῖος κι ἅγια τῶν ἁγίων. Ὄχι πιὰ σκιὰ τοῦ νόμου καὶ λατρεία καὶ Σάββατα ποὺ ἔχουν διαψευσθῆ. Γιατὶ τὶς πρωτομηνιὲς σας καὶ τὰ Σάββατα, λέει ὁ Θεὸς μὲ τὸ στόμα τοῦ προφήτου, καὶ τὴ μεγάλη ἡμέρα δὲν τὰ ἀνέχομαι. Τὴ νηστεία καὶ τὴ σχόλη σας τὶς μισεῖ ἡ ψυχή μου. Οἱ προσκυνηταὶ θὰ πρέπει νὰ τοῦ προσφέρουν λατρεία ἀληθινή. Ὅλα ἐκεῖνα σὰ σκιὰ ἔχουν περάσει. Τὰ παλιὰ πέρασαν, ὅλα τώρα ἔγιναν καινούργια. Ἄλλαξε ἡ σειρὰ τῶν πραγμάτων. Δὲν ἐπιτρέπω νὰ συγκεντρώνωνται σ’ ἕνα τόπο αὐτοὶ ποὺ λατρεύουν τὸν Θεό. Τὰ δῶρα τῆς σωτηρίας θέλω νὰ τὰ ἐπεκτείνω σ’ ὅλη τὴν οἰκουμένη. Ἡ λαλιά τους ἁπλώθηκε σ’ ὅλη τὴ γῆ, σ’ ὅλη τὴν οἰκουμένη. Πνεῦμα εἶναι ὁ Θεὸς κι αὐτοὶ ποὺ τὸν προσκυνοῦν πρέπει νὰ τοῦ προσφέρουν λατρεία πνευματικὴ καὶ ἀληθινή.

Τοῦ λέει ἡ γυναίκα· Ξέρω ὅτι ἔρχεται ὁ Μεσσίας ποὺ λέγεται Χριστός. Ὅταν ἔρθη ἐκεῖνος, θὰ μᾶς τὰ φανερώση ὅλα. Ἡ πόρνη φιλοσοφεῖ ζητήματα πνευματικά, φέρνει στὸ στόμα της τὶς Θεῖες Γραφές. Κι ἄν τὸ σῶμα της ἔχη βουτυχθῆ στὴν ἀκαθαρσία τῆς πορνείας, ἡ ψυχή της ἔχει καθαρισθῆ μὲ τὴν ἀναφορὰ καὶ τὴν ἀνάγνωση τῶν Θείων Γραφῶν. Ξέρω ὅτι ἔρχεται ὁ Μεσσίας. Μεσσίας σημαίνει ὁ ἀλειμμένος. Γιὰ τοῦτο ἡ γυναῖκα λέει, προσδοκῶ τὸν ἀλειμμένον, αὐτὸν ποὺ ἡ σάρκα του θὰ ἀλειφθῆ μὲ τὴ Θεότητα. Ἐκεῖνος ὅταν ἔρθη θὰ μᾶς, τὰ φανερώση ὅλα. Ἰδοὺ πνευματικὴ προκοπή, ἰδοὺ πόρνη ποὺ τὰ γνωρίζει ὅλα. Προσέξετε πῶς ἀπὸ τὰ βάθη τῆς γῆς πέταξε στοὺς οὐρανούς. Μεσσία ἀποκαλεῖ τὸν Χριστὸ ποὺ ἀποστέλλεται καὶ ἀναμένεται, ἐκεῖνον ποὺ ἔρχεται γιὰ τὴν σωτηρία ὅλου τοῦ κόσμου, καὶ εἶναι προφήτης καὶ κύριος.

Δὲν τὸν χαρακτηρίζει πιὰ Ἰουδαῖο, δὲν κάνει διάκριση στὸ νὰ τοῦ δώση νερό, δὲν τοῦ λέει πιά· πῶς σὺ Ἰουδαῖος, ζητᾶς νὰ πιῆς ἀπὸ μένα τὴ Σαμαρείτισσα; Δὲν συναναστρέφονται οἱ Σαμαρεῖτες μὲ τοὺς Ἰουδαίους, ἀλλὰ τοῦ λέει· Κύριε, βλέπω πὼς εἶσαι προφήτης. Καὶ πάλι ἀσχολεῖται μὲ δόγματα. Οἱ πατέρες μας στὸ βουνὸ τοῦτο προσκύνησαν καὶ σεῖς ὑποστηρίζεται ὅτι εἶναι στὰ Ἱεροσόλυμα ὁ τόπος ποὺ πρέπει νὰ προσφέρεται ἡ λατρεία. Προσέξετε πῶς ἁρπάζει τὴ δωρεὰ τῶν πνευματικῶν χαρισμάτων. Προσέξετε πὼς ὅλα τὰ ἐκθέτει μὲ τεκμηρίωση ἀπὸ τὴ Γραφή. Ξέρω ὅτι ἔρχεται ὁ Μεσσίας, ποὺ τὸν λένε Χριστό· ὅταν ἔρθη αὐτὸς θὰ μᾶς τὰ φανερώση ὅλα. Αὐτὸν ἀναζητῶ, αὐτὸν προσδοκῶ, αὐτὸν περιμένω νὰ ὑποδεχθῶ. Τῆς λέει ὁ Ἰησοῦς, ἐγὼ ποὺ σοῦ μιλῶ εἶμαι. Μεγάλα καὶ παράδοξα θαύματα. Αὐτὸ

ποὺ σὲ πολλοὺς ἀποστόλους ἔκρυψε στὴν πόρνη ἀποκαλύπτει φανερά.

Στοῦ Κλεόπα δὲν φανερώθηκε στοὺς ἀποστόλους. Ἀλλὰ ὅταν ἄνοιξε τὰ μάτια τους, ἐξαφανίστηκε, ἀπὸ μπροστά τους. Κι εἶπαν οἱ μαθηταί· Δὲν εἴχαμε φωτιὰ στὴν καρδιὰ μας, καθὼς μᾶς μιλοῦσε στὸ δρόμο καὶ μᾶς ἐξηγοῦσε τὶς Γραφές; Δὲν φανέρωσε τὸν ἑαυτὸ του σ' ἐκείνους, ἐνῶ στὴ γυναίκα λέει, Ἐγὼ εἶμαι ποὺ σοῦ μιλῶ. Αὐτὸ μόνο στὸν Παῦλο τὸ ἔκαμε, ποὺ ἀνέβηκε ὡς τὸν τρίτο οὐρανό, καὶ ἁρπάχθηκε ὡς τὸν παράδεισο, κι ἄκουσε ἀνείπωτους λόγους κι ἔπιασε στὰ δίχτυα του τὴν οἰκουμένη. Αὐτὸ τὸ ἔκαμε πιὸ μπροστὰ στὴν Σαμαρείτισσα. Στὸν Παῦλο ὁλοκάθαρα τὸ φανέρωσε ἀπὸ τὸν οὐρανὸ καὶ τοῦ εἶπε: «Σαῦλε, Σαῦλε, γιατὶ μὲ καταδιώκεις; Εἶναι σκληρὸ γιὰ σένα νὰ λακτίζῃς τὰ καρφιά. Καὶ ὁ Σαῦλος ρώτησε· ποιὸς εἶσαι Κύριε; Κι Ἐκείνος ἀποκρίθηκε: Εἶμαι ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς, ποὺ σὺ κυνηγᾶς». Αὐτὸ τὸ λέει τώρα στὴν Σαμαρείτισσα: «Εἶμαι ἐγὼ ποὺ σοῦ μιλῶ».

Στὸ μεταξὺ ἔρχονται οἱ μαθητὲς καὶ τὸν βρίσκουν νὰ μιλᾶ μὲ τὴ γυναίκα. Ἀπόρησαν ποὺ μιλοῦσε μὲ γυναίκα. Αὐτὸς ποὺ συμβασιλεύει μὲ τὸν Πατέρα τὴν ἀτελείωτη βασιλεία, μιλοῦσε μόνος σὲ μιὰ γυναῖκα μόνη. Ἐκείνη ὅμως ἄφησε τὴ στάμνα της καὶ μπῆκε στὴν πόλη. Ἄφησε τὴ στάμνα της, γιατὶ γέμισε μὲ τὰ ζωντανὰ νερὰ καὶ ἀφοῦ μπῆκε φώναξε στοὺς πολῖτες: Ἐλᾶτε νὰ δῆτε κάποιον ποὺ μοῦ εἶπε ὅλα ὅσα ἔκανα. Μήπως εἶναι αὐτὸς ὁ Χριστός; Ἐλᾶτε νὰ δῆτε κάποιον.

Δὲν εἶπε, ἐλᾶτε νὰ δῆτε τὸν Θεὸ ἀνάμεσα στοὺς ἀνθρώπους, γιὰ νὰ μὴ νομίσυν οἱ ἄνθρωποι ὅτι παραφρόνησε. Γιὰ νὰ μὴν ποῦν οἱ ἄνθρωποι ὅτι αὐτὴ εἶναι τρελλή. Πότε εἶδε κανεὶς τὸν Θεὸ νὰ περπατᾶ; Πότε εἶδε κανένας τὸν Θεὸ νὰ συναναστρέφεται μὲ τοὺς ἀνθρώπους; Ἐλᾶτε νὰ δῆτε κάποιον ποὺ μοῦ εἶπε ὅλα ὅσα ἔκανα. Τοὺς ξυπνᾶ τὴν ἐπιθυμία νὰ βγοῦν καὶ νὰ πιαστοῦν. Ὅπως πιάστηκε στὸ δίχτυ, θέλει νὰ πιάση. Εἶδε ἕνα Ἰουδαῖο κι ἔχασε ἡ ἴδια στὴν ἀντίληψη τοῦ Κυρίου κι ὁδηγεῖ τοὺς ἄλλους νὰ φτάσουν ἀπὸ τὸν ἄνθρωπο στὸν Θεό.

Πόρνη μὲ συνείδηση ἀποστόλου ποὺ ἔγινε ἀπὸ τοὺς ἀποστόλους πιὸ δυνατή. Γιατὶ οἱ ἀπόστολοι περίμεναν νὰ συμπληρωθῆ ὁλόκληρη ἡ Θεία Οἰκονομία καὶ τότε ἄρχισαν τ' ἀποστολικά τους κηρύγματα. Ἡ πόρνη ὅμως πρὶν ἀπὸ τὴν Ἀνάσταση εὐαγγελίζεται τὸν Χριστό. Ἐλᾶτε νὰ δῆτε κάποιον ποὺ μοῦ εἶπε ὅλα ὅσα ἔκανα. Διαλαλῶ τὰ ἁμαρτήματά μου, γιὰ νὰ ὁδηγήσω σᾶς. Γιὰ νὰ δῆτε σεῖς τὸν Θεὸ ποὺ ἔφτασε στὸν κόσμο, πομπεύω τὰ σφάλαμτά μου. Κι ἄς προσκυνιέται ὁ Χριστὸς ποὺ δὲν ἀποστρέφεται τοὺς ἁμαρτωλούς. Ἐλᾶτε νὰ δῆτε κάποιον ποὺ μοῦ εἶπε ὅλα ὅσα ἔκανα. Μήπως αὐτὸς εἶναι ὁ Χριστός;

Πρόσεξε τὴ σοφία τῆς γυναίκας, πρόσεξε τὴν εὐγνωμοσύνη τῆς πόρνης. Ἕνα ἁμαρτημα τῆς εἶπε ὁ Χριστός, τὴν πορνεία μονάχα, κι ἐκείνη ἄφησε τὴ στάμνα κι ἔτρεξε στὴν πόλη λέγοντας. Ἐλᾶτε νὰ δῆτε κάποιον ποὺ μοῦ εἶπε ὅλα ὅσα ἔκανα. Κηρύττει αὐτὸν ποὺ γνωρίζει τὰ πάντα, κηρύττει πιὸ μεγαλόφωνα ἀπὸ τοὺς

ἀποστόλους. Δὲν τὸν εἶδε νὰ σηκώνεται ἀπὸ τοὺς νεκρούς, δὲν εἶδε τὸν τετραήμερο Λάζαρο νὰ ξαναπροσκαλῆται ἀπὸ τὸν τάφο, δὲν εἶδε τὸ θάνατο νὰ φυλακίζεται, δὲν εἶδε τὴ θάλασσα νὰ χαλιναγωγῆται μὲ τὰ λόγια. Δὲν εἶδε τὸν πλάστη τοῦ Ἀδὰμ στὴν περίπτωση τοῦ τυφλοῦ ν' ἀναπληρώνη μὲ πηλὸ τὸ φυσικὸ ἐλάττωμα, ὅμως τὸν κεραμουργὸ τοῦ παραδείσου διαλαλοῦσε μὲ τὸ λόγο της. Ἐλᾶτε νὰ δῆτε κάποιον ποὺ μοῦ εἶπε ὅλα ὅσα ἔκανα. Κι ἀπὸ τὴν πόλη ἐκείνη τῶν Σαμαρειτῶν πίστεψαν σ' αὐτὸν πολλοὶ ἀπὸ τὰ λόγια τῆς γυναίκας, ποὺ μαρτυροῦσε ὅτι «μοῦ εἶπε ὅλα ὅσα ἔκανα».

Ἂς μιμηθοῦμε κι ἐμεῖς αὐτὴ τὴ Σαμαρείτισσα καὶ χωρὶς νὰ νιώθουμε παράλογη ἐντροπὴ γιὰ τὰ ἁμαρτήματά μας, νὰ φοβώμαστε τὸν Θεό. Τώρα ὅμως βλέπω νὰ γίνεται τὸ ἀντίθετο· δὲν φοβόμαστε αὐτὸν ποὺ πρόκειται νὰ μᾶς κρίνη, ἀλλὰ τρομάζομε αὐτοὺς ποὺ δὲν μποροῦν νὰ μᾶς βλάψουν σὲ τίποτα καὶ φοβόμαστε μὴ μᾶς προσβάλλουν. Γι αὐτὸ τιμωρούμαστε γι' αὐτὰ ποὺ φοβόμαστε.

Αὐτὸς ποὺ ντρέπεται νὰ φανερώση τ' ἁμαρτήματα του σὲ ἄνθρωπο, δὲν ντρέπεται ὅμως νὰ τὰ πράξη μπροστὰ στὰ μάτια τοῦ Θεοῦ, καὶ δὲν θέλει νὰ ὁμολογήση καὶ νὰ μετανοήση, θὰ θεατριστῆ ἐκείνη τὴ μέρα ὄχι μπροστὰ σ' ἕνα καὶ σὲ δύο, ἀλλὰ στὰ μάτια ὅλης τῆς οἰκουμένης. Ἂς συνομιλήσωμε λοιπὸν μὲ τὸν Χριστό, γιατὶ καὶ τώρα ἀνάμεσά μας στέκεται καὶ μᾶς μιλᾶ μὲ τὸ στόμα τῶν προφητῶν καὶ τῶν ἀποστόλων.

Ἂς τὸν ἀκούσωμε καὶ ἄς τὸν πιστέψουμε. Ὡς πότε θὰ ζοῦμε στὰ χαμένα. ὅταν ξοδέψουμε ἄσκοπα τὸ χρόνο ποὺ μᾶς δόθηκε, θὰ πᾶμε γιὰ νὰ λάβουμε τὴν ἔσχατη τιμωρία, γιὰ τὴν ἄσκοπη δαπάνη. Γι' αὐτὸ μᾶς ἔφερε ὁ Θεὸς σ' αὐτὴ τὴ ζωὴ καὶ μᾶς ἔβαλε λογικὴ ψυχή, ὄχι γιὰ νὰ χρησιμοποιήσουμε μόνο τὴ ζωὴ αὐτὴ ἀλλὰ γιὰ νὰ ἐργασθοῦμε ὅλοι γιὰ τὴν ἀπόκτηση τῆς μέλλουσας ζωῆς. Γιατὶ τ' ἄλογα μόνο χρησιμοποιοῦνται στὴ παροῦσα ζωή. Κι ἐμεῖς γι' αὐτὸ ἔχουμε ἀθάνατη ψυχή, γιὰ νὰ πράξουμε ὅλα μὲ σκοπὸ τὴν ἐκεῖ ζωή, γιὰ νὰ λάμψουμε ἐκεῖ, γιὰ νὰ συμμετάσχουμε στὸ χορὸ τῶν ἀγγέλων, γιὰ νὰ εἴμαστε κοντὰ στὸ βασιλιὰ γιὰ πάντα, στοὺς ἄφθαρτους αἰῶνες.

Γι αὐτὸ ἔχει γίνει ἀθάνατη ἡ ψυχὴ καὶ τὸ σῶμα θὰ ξαναγίνη πάλι. Κι ἄν εἶσαι προσηλωμένος στὰ γήϊνα, ἐνῶ εἶσαι προωρισμένος γιὰ τὸν οὐρανό, κατάλαβε πόσο βαριὰ ὑβρίζεις τὸ δωρητή, ὅταν ἐκεῖνος σοῦ προτείνη τὰ ὑψηλὰ καὶ σὺ δὲν τὰ πολυλογαριάζεις καὶ τὰ ἀλλάζης μὲ τὰ γήινα. Γι' αὐτὸ καὶ μᾶς ἀπείλησε μὲ τὴ γέενα, ἀφοῦ τὸν περιφρονοῦμε. Γιὰ νὰ μάθης ἐκεῖ πόσα πολλὰ καλὰ ἔχεις στερήσει τὸν ἑαυτό σου. Ἀλλὰ ποτὲ νὰ μὴ συμβῆ νὰ δοκιμάσης τὴν κόλαση. Παρὰ ἀφοῦ εὐαρεστήσουμε, μακάρι νὰ ἐπιτύχουμε τὰ αἰώνια ἀγαθά μὲ τὴ χάρη καὶ τή φιλανθρωπία τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ. Σ' αὐτὸν ἀνήκει ἡ δόξα καὶ ἡ δύναμη καθὼς καὶ στὸν Πατέρα μαζί καὶ τὸ ἅγιο καὶ ζωοπάροχο πνεῦμα, τώρα καὶ πάντοτε καὶ στοὺς αἰῶνες. Ἀμήν

(Πηγή ηλ. κειμένου: imaik.gr)